

SZERESS és NEVESS!

Marion Lennox

Tengerparti ház

Linda Lewis

Feleség kis hibával

Marie Ferrarella

Vendéglő a Medvéhez

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

Marion Lennox, 2002 – Vinton Kiadó Kft., 2019

A Romana különszám 15. eredeti címe: A Millionaire for Molly (Harlequin, Romance)

• Magyarra fordította: Erdélyi Margit

© Linda Kay West, 1997 – Vinton Kiadó Kft., 2019

A Romana különszám 1999/2. eredeti címe: Cowboy Seeks Perfect Wife (Silhouette, Romance)

• Magyarra fordította: Szabó Júlia

© Marie Ryzdzyński-Ferrarella, 2002 – Vinton Kiadó Kft., 2019

A Romana különszám 10. eredeti címe: Lily and the Lawman (Silhouette, Special Edition)

• Magyarra fordította: Bartók Júlia

Második, átdolgozott kiadás

Nyomtatásban megjelent: a SZERESS ÉS NEVESS! 60. számában, 2019

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-448-859-0

• Kép: Shutterstock

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2019

• A kiadó és a szerkesztőség címe: 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• Felelős kiadó: dr. Bayer József

• Főszerkesztő: Vaskó Beatrix

• Telefon: +36-1-781-4351; e-mail-cím: info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Marion Lennox

Tengerparti ház

1. FEJEZET

– Lionel eltűnt – suttogta Molly.

Angela, a munkatársnője megütközve nézett rá. Mindketten ingatlanközvetítőként dolgoztak a sydney-i Bayside Properties ingatlanügynökségnél.

Molly az üres dobozra bökött.

– Angela! Talán te...?

– Én csak megmutattam Guynak. Ez minden, esküszöm! Guy beugrott egy kávéra, és nem akarta elhinni, hogy békát tartasz az íróasztalodban.

– Biztos, hogy utána visszaraktad a doboz fedelét?

Angela elgondolkodott.

– Kihúztam a fiókot, és megmutattam Guynak. – Büntudatosan felnézett. – Igen, de azután bejött Jackson Baird. Képzeld el, maga Jackson Baird!

Annak a fickónak elég volt belépnie egy helyiségbe, és máris lábai előtt hevert a jelen lévő nők fele. És miért? Magas volt, kisportolt és napbarnított. Azonkívül milliókat érő rézbányái voltak Ausztráliában, és csalhatatlan érzéke a jól jövedelmező üzletekhez. Az ember azt várta volna, hogy valaki ilyen külsővel és hírnévvel fennhéjázó, ám ő barátságosan és közvetlenül viselkedett. Röviden: olyan férfi volt, akit bárki szívesen hazavitt volna.

Molly elég gyakran olvasta a pletykalapokat ahhoz, hogy tudja, sokan meg is tették. Az ember lassan meg sem bírta számolni a tíz ujján azokat a nőket, akikkel már mutatkozott a nyilvánosság előtt.

Jackson Baird ma reggel felbukkant az irodában, és leállította a munkát. Még Molly becses ügyfele, az egyébként igen bőbeszédű Sophia Cincotta is elnémult a láttán.

– Szóval, ez Jackson Baird – lehelte, amikor a férfi és az ügyvédje eltűnt a főnök szentélyében.

– Még soha nem találkoztam vele személyesen. Az ügyfelek közé tartozik? – Az idős asszony teljesen odáig volt.

Bizonyára tetemes hasznot hozna nekünk, ha tényleg az ügyfelünk lenne, gondolta Molly, és azon töprengett, vajon milyen ingatlan iránt érdeklődhet a férfi. Az ügynökség kínálatában szerepelt ugyan néhány csodálatos vízparti telek, de egy multimilliomos igényeinek egyik sem felelt volna meg.

– Jackson miatt teljesen megfeledkeztem a békádról – vallotta be Angela. – De el kell ismerned, hogy Jackson egyszerűen isteni pasas.

– Igen, az – hagyta rá Molly. – Viszont hol van a békám?

– Itt kell lennie valahol. – Angela letérdelt, és keresgélgni kezdett az íróasztal alatt.

Molly csatlakozott hozzá. Mindketten a húszas éveik végén jártak, és igen vonzóak voltak, de ezzel ki is merült a hasonlóságuk. Angelának szőke fürtjei voltak, és folyton a szórakozáson járt az esze. Molly haja sötét volt, és hullámos, s tudta, hogy a valóság nem csupa szórakozás.

Az apró irodában számtalan rejtékhely kínálkozott egy béka számára. Trevor Farrnak, Molly unokafivérének, egyben az ügynökség tulajdonosának semmi érzéke nem volt a rendhez. A sarkokban és a polcokon mennyezetig tornyosultak az akták, s valahol közöttük lapult egy zöld levelibéka.

– Sam meg fog ölni – siránkozott Molly.

– Ne izgulj, megtaláljuk.

– Nem lett volna szabad behoznom az irodába!

– Nem volt más választásod – vigasztalta Angela.

Molly és nyolcéves unokaöccse, Sam, reggelente ugyanazzal a vonattal utazott a városba. Molly az irodába, Sam az iskolába. Ezen a napon Molly csak kiszállás előtt vette észre, mitől dudorodik ki annyira a kisfiú táskája.

Rémülten közölte:

– Nem viheted be Lionelt az iskolába!

– De igen! – Sam kihívóan nézett rá. – Otthon olyan magányos nélkülem.

– Gondolj a többi gyerekre! – Molly felsóhajtott. Túlságosan jól ismerte az iskolai viszonyokat.

Sam viszonylag kis növésű volt, a nagyobb gyerekek parancsolgattak neki, csakhogy ő ezt nem tűrte. Habár a legtöbb iskolatársának csupán a válláig ért, a legerősebbekkel is birokra kelt. Sajnos némelyek meglehetősen kegyetlenül álltak bosszút rajta, úgyhogy Sam elég gyakran kék foltokkal ment haza. A társai jó mókának tartanák, hogy elveszik tőle a békáját, gyanította Molly, abból pedig nem sülné ki semmi jó.

– Nem viszem vissza. Túl késő van. – Sam dacosan felszegte az állát.

Igaza volt, ezért Molly magához vette a békát, és elrejtette az irodában. Alig pár hónapja dolgozott az unokatestvérénél, aki csak kénytelen-kelletlen alkalmazta, és Molly nem engedhette meg magának, hogy elkéssen.

– Sam soha nem bocsátja meg nekem!

A két nő tovább kotorászott az íróasztal alatt, ügyet sem vetve a várakozó ügyfelekre.

– Elnézést! – mondta türelmetlenül Sophia Cincotta. – Jól hallottam? Egy békát keresnek?

– Az a béka Samé. – Molly közel állt a síráshoz. Felegyenesedett, hátrasimította az arcából sötét fűrtjeit, és elkezdte kihúzogatni a polcon sorakozó aktákat.

– Semmi kedvem egy béka miatt várni magára!

Angela közbelépett. Mialatt Molly úgy tologatta a bútorokat ide-oda, mintha az élete lenne a tét, Angela felállt, csípőre tette a kezét, és támadásba lendült. Az alatt a rövid idő alatt, amióta Molly a cégnél dolgozott, a két nő szoros barátságba került, és Angela tűzbe ment volna Mollyért.

– Tudja egyáltalán, ki az a Sam? – kérdezte kihívóan Sophiától.

– Természetesen nem. Honnan is tudhatnám?

– Emlékszik arra a fél évvel ezelőtti szörnyű balesetre? Egy teherautó lezuhant egy felüljáróról, egyenesen egy személykocsira. A benne ülő két felnőtt azonnal meghalt, és a kisfiuk órákig volt a roncsba szorulva.

– Ő Sam? – kérdezte Sophia megindultan.

– Igen. Molly unokaöccse. És most meglépett tőlünk a békája!

Egy pillanatig halálos csönd telepedett rájuk, azután hármásban nekiláttak a jószág felkutatásának.

Bár nem sejtette, mi folyik az előszobájában, Trevor Farr hangulata percről percre borúsabb lett. Először igen lelkes volt. Alig merte elhinni a szerencséjét. Hannah Copeland felhívta reggel, amitől teljesen összezavarodott.

– Hallottam, hogy Jackson Baird tengerparti birtokot keres – árulta el a nő. – Birraginbilt nem adnám el akárkinek, de Jackson szóba jöhet. Ha jól emlékszem, az apám korábban többször kötött üzletet a nagyapjával, ezért fordulok most magához. Amennyiben elfogadja a megbízást, felhívhatja a nevemben Mr. Bairdet. Ha elnyeri a tetszését a birtok, eladom neki.

Hogy elfogadja-e a megbízást? Ez nem kérdés. Egy ilyen üzletkötés után befutott ember lenne. Tehát rögtön felhívta Roger Francist, Jackson Baird ügyvédjét. Trevor még mindig alig tudta elhinni, ám most Jackson Baird tényleg ott ült az irodájában. Méretre szabott olasz öltönyt viselt, és udvariasan várta, hogy Trevor közölje vele a részleteket.

A gondot az jelentette, hogy Farrnak még nem voltak birtokában az iratok, emiatt igyekezett a legjobbat kihozni a helyzetből, és elmondta, amit tudott, hogy időt nyerjen.

– A birtok kétszáz mérföldre fekszik Sydney-től délre, közvetlenül a tengerparton – magyarázta Bairdnek és az ügyvédnek. – Ma péntek van. A hétvégém be van táblázva. Megfelel önöknek, ha hétfőn együtt odautazunk?

– Feltételeztem, hogy legalább egy fényképe van róla – nehezményezte az ügyvéd. Minden oka megvolt a méltatlankodásra. Ő maga tulajdonképpen a Kék-hegységben akart mutatni egy ingatlant Jacksonnak, amelynek eladásából tekintélyes jutalék ütötte volna a markát, és azon felül

is csinos summát söpörhetett volna be. Sajnos azonban Jackson titkárnöje fogadta Trevor hívását, és nyomban értesítette a főnökét. Most hát Roger Francisnek rosszkedve volt, s az, hogy Trevor Farr hitegetni akarta, nem javított az ügyön.

– Hívjon fel bennünket, ha megvannak a papírok! – förmedt Trevorra. – Ha tudtam volna, hogy ilyen kevés értesüléssel rendelkezik, megtakaríthattuk volna magunknak ezt az utat. Ön fecserli Mr. Baird drága idejét! – Elhallgatott, és mereven bámulta a vastag szőnyeget, amelyen egy kicsi zöld valami mozgott. Egy béka!

A békák egyenesen a természetből jövő lények voltak, és az ügyvéd pontosan tudta, mit kell tenni, ha a természet bemerészkedik a civilizációba. Felemelte a lábát.

– Lehetséges, hogy Lionel besurrant Trevor irodájába, Angela? – Molly kétségbeesetten belesett az akták mögé. Nyoma sem volt a békának. – Hol másutt lehet?

– Nem kizárt – felelte tétován Angela. – Mindannyian csak Jacksonot bámultuk.

– Utánanézek. – Molly felállt.

– Trevor megöl, ha most zavarod. Elvégre Jackson Baird ül az irodájában!

– Nem számít. Felőlem az angol királynő is lehetne. – Molly odanyomta az orrát a Trevor ajtaján lévő üveghez. És amit ott látott, az sebesebb mozgásra ösztönözte, mint valaha is bármi.

Jackson Baird, bosszús ügyvédje és egy tétova ingatlanügynök között ülve, éppen megpróbált magyarázatot találni különös viselkedésükre, amikor megmozdult valami zöld a bézs színű szőnyegen, s az ügyvéd megemelte elegáns cipőbe bújtatott lábát, hogy rátaposson...

Ekkor berontott az ajtón egy miniszoknyás fiatal nő, és kinyújtott karral teljes hosszában elvágódott a szőnyegen.

Az ügyvéd nem az eredeti célt találta el, hanem Molly kezét, amit a lány védelmezően a béka fölé tartott.

– Jaj!

– Molly!

– Mi az?

– Megvan?

– Széttaposta! Széttaposta Sam békáját! Kegyetlen fráter! – Sophia Cincotta, aki elsőként lépett be a helyiségbe Molly mögött, egy pillantással felmérte a helyzetet, majd a kezitáskájával fültövön vágta Roger Francis. – Gyilkos!

Ezután Angela következett. Molly a szőnyegen feküdt, a kezét gondosan Lionel fölött tartva.

– A kezéd, Molly! Hiszen te vérzel!

– Eltörte az ujját! – Sophia ismét lesújtott a táskájával.

Az ügyvéd sebesen bemenekült Trevor íróasztala mögé.

– Lionel rendben van? – tudakolta Angela.

– Biztosan agyonnyomta! – Sophia még mindig üldözte az ügyvédet. – Egyáltalán nincs rendben. Nem láttad, hogy a fickó rálépett?

– Egy béka? – kérdezte Trevor zavartan. – Molly, ez a te műved?

– Igen. – Molly átlesett vérző ujjai között. – Ó, a lába furcsán áll. Azt hiszem, eltörött.

– Az ujjad is. – Angela letérdelt a barátnője mellé, és gyilkos tekintet lövellt Roger Francis felé. – Egyedül ő a hibás.

Az ügyvéd megpróbált kitérni Sophia kezitáskája elől.

– Mr. Baird, azt javasolom, hogy máshol keressünk önnek ingatlant!

Erre a mondatra Trevor összeszedte magát, és odaállt Molly meg Jackson Baird közé. Lelki szemei előtt már látta semmivé foszlani több ezer dolláros jutalékát.

– Mr. Baird! Szörnyen sajnálom. Általában rendben mennek itt a dolgok. – Dühösen Mollyra villantotta a szemét. – Az apám beszélt rá, szánalomból, hogy alkalmazzam az unokahúgomat. De ha terhére van az egyik legjobb ügyfelemnek... – Felfújta magát. Egy gyenge ember, aki fontosnak akar látszani. – Molly, azonnal állj fel! Fogd a papírjaidat, és tűnj el!

Molly meg sem hallotta. Még mindig az ujjai közül kémlelte a békát. A lába valóban furcsa

szögben lógott, és Mollynak egyre csak az járt a fejében, hogy biztosan nem lehet helyre tenni. Mit mondjon Samnek?

– Molly, eredj már! – Trevor hangja ezúttal eljutott a füléig.

– Úgy érted, a békám haljon meg, te pedig felmondasz nekem? – suttogta kétségbeesetten.

– Ha felbosszantottad Mr. Bairdet...

– Ebben az esetben tényleg jogos a felmondás – helyeselt az ügyvéd az íróasztal túlsó oldaláról. Sophia újfent ütésre lendítette a táskáját.

– Egy pillanat! – Jackson Baird fölemelt kézzel felállt. Hangja mély volt, és megtévesztően lágy. Akaratlanul is megdermedt mindenki. Félretolta Angelát, és letérdelt Molly mellé. Elegáns öltönyében, kissé hosszú, fekete hajával könnyedén úrrá lett a helyzeten.

– Ez meg micsoda? Egy levelibéka? – kérdezte a lánytól.

Molly letörölte a könnyeit.

– Igen.

– És Mr. Francis, az ügyvédem megsebesítette?

– Ki nem állhatom a rovarokat – magyarázta az ügyvéd.

– Ez nem rovar... – kezdte Molly, de Jackson a szavába vágott.

– Méltatlannak találom, hogy Miss Farr egyazon napon elveszítse az állását, megsebesüljön, és még azt is végig kelljen néznie, hogy szenved a békája – jelentette ki, azután óvatosan szétnyitotta a lány ujjait, és felvette a földről a békát. Végül ott állt makulátlan öltönyében az iroda közepén, és már-már gyengéden fogta kezében a kis lényt.

Egy fekete tincs az arcába hullott, mire türelmetlenül hátrasimította. Ráférne egy hajvágás, gondolta Molly. Vagy mégsem. Bizonyára nem sok nő akad, akinek nem tetszik Jackson Baird külseje! E pillanatban egyszerűen lenyűgöző volt. A tenyerében tartott apró zöld jószágától még magasabbnak és erősebbnek hatott.

Trevor utálkozva méregette a békát. Az arckifejezéséből ítélve irtózott tőle.

– Adja ide nekem, Mr. Baird – szólalt meg. – Keresek egy téglát, és elintézem.

Jackson azonban ügyet sem vetett rá, csak az állatot vizsgálgatta.

– Úgy vélem, sima törése van, más baja nincs, Miss Farr. Szerintem rendbe fog jönni.

Molly mélyet sóhajtott, majd a sarkára ülve lehúzta rövid szoknyáját.

– Ugye csak ugrat? – meredt a férfira hitetlenkedve.

Jackson lepillantott a lányra. Micsoda rendkívüli nő! – gondolta, miután alaposabban szemügyre vette Molly szinte áttetsző, makulátlan bőrét, csillogó, sötét fürtjeit és nagy, barna szemét...

A békán járjon az eszed! – intette magát.

Molly komoran bámult maga elé, miközben talpra állt. Észre sem vette Jackson feléje nyújtott karját. Fontosabb dolgok foglalkoztatták.

– Mit mondott az imént, Mr. Baird?

– Azt, hogy szerintem rendbe fog jönni. – Együtt a béka fölé hajoltak. – Sínbe tehetnénk a lábát – javasolta a férfi.

– Akkor mankóra is szüksége lesz – tréfálkozott Angela, de nyomban abba is hagyta a nevetést.

– Molly, hiszen te még mindig vérzel!

– Ne törődj vele! – Molly a háta mögé dugta a kezét, de Jackson előhúzta.

Az ujjperceken vérzett néhány horzsolás. Jackson arca elsötétedett.

– Roger...

– Én a békára céloztam. Honnan sejthettem volna, hogy ez a lány... – hebegett az ügyvéd.

– Fertőtleníteni kell – közölte Jackson.

– Nem szükséges. – Molly megint elrejtette a kezét a kíváncsi tekintetek elől. – Csak egy karcolás.

Ha valóban sínbe lehet tenni Lionel lábát, szeretném...

– Lionel?

– A békám.

– Vagy úgy! – A férfi bólintott. – Értem. Nos, Lionelt valóban meg lehet gyógyítani.

Molly még mindig azt hitte, csak ugratja.

– Miért olyan biztos benne?
– A birtokon, ahol felnőttem, volt egy tavacska. A szünidőkben rendszeresen tartottam ebihalakat. – És tértem ki a szüleim útjából, tette hozzá magában. – Ha tudni szeretne valamit a békákról, csak forduljon hozzám!
– Tehát meg fog gyógyulni?
– Igen.
A lány feszültsége oldódott.
– Akkor elviszem az állatorvoshoz.
– Ha megengedi, sínbe tenném magam, de a kezét nem vállalom.
– Maga csak törődjön a békával, én majd gondoskodom Mollyról – ajánlotta fel Angela, és belekarolt a barátnőjébe. – Elviszem orvoshoz.
– Angela! – tiltakozott Trevor bosszúsan.
A lány mézédés mosollyal az ajtó felé tolta.
– Mr. Baird kedveli Molly békáját – mondta neki halkán. – Ugye nem akarjuk felbőszíteni?
Trevor elkínzott arca láttán Molly alig bírta visszafojtani a nevetést.
– Te jó ég! – Elhúzta a karját. – Köszönöm, de inkább elviszem Lionelt az állatorvoshoz. A kezemre pedig elég egy ragtapasz. Szóval elintézem mindkettőt magam. – Az unokafivérére lesett, aki meglehetősen ostobán állt ott. – Miután Trevor felmondott nekem, amúgy is feleslegessé váltam itt.
– Nem! Nem bocsáthatja el! – ellenkezett Jackson. Mindenki csodálkozva meredt rá, ám ő lágyan megsimogatta a béka hátát, azután Trevorhoz fordult: – Azért kerestem fel önt, hogy tájékozódjam egy ingatlanról. Tetszett, amit mondott, de még túl keveset tudok róla. Több adatra van szükségem, és látni akarom a házat. Ha jól hallottam, önnek a hétvégén egyéb elfoglaltsága van.
– Igen, de... – hebegte Trevor.
– Van egy másik ingatlan is, amely érdekel. Hétfőig döntenem kell, ezért szeretném mielőbb látni az önök ingatlanát. Kedden külföldre repülök. Ha hétfőig várok a megtekintéssel, alig marad időm a tárgyalásokra.
Trevor sebesen átgondolta a dolgot, azután megértette a lényegét. Jackson Baird tárgyalásokat említett! Tehát komolyan érdekli az ingatlan.
– Igen, persze. Ebben az esetben átszervezem a...
– Nem akarom ezzel zaklatni – intette le Jackson hűvösen. – Nem szükséges elkísérnie, én beérem az egyik alkalmazottjával is.
– Még jut ideje megnézni a Kék-hegységben található birtokot – jegyezte meg az ügyvéd.
Jackson bosszús pillantást küldött feléje.
– Köszönöm, de jobban érdekel Miss Copeland farmja. Azonkívül Miss Farr megsérült, és súlyos megrázkódtatás érte. Segíteni akarok neki, hogy a hétvégén kipihenhesse magát. Mr. Farr, ugye nem akarja őt egy ilyen csekélység miatt kirúgni? Csak mert egy békát hozott be a munkahelyére.
– Hm... nem. – Trevor meggondolta magát. – Azaz mégis.
Jackson rá se hederített.
– Miss Farr, tudnám értékelni, ha ön kísérne el arra a birtokra. Mr. Farr, az alkalmazottja visszakapja az állását, ha tető alá hoz egy ilyen értékű szerződést?
Trevor meghökkent ugyan, de nem volt ostoba. Immár másodszor került elérhető közelségbe a jutalék, és ezúttal esze ágában sem volt elereszteni.
– Lehetséges, de inkább magam tartanék önnel.
– Már nem tartok igényt önre. – Jackson fagyos tekintetet vetett rá. – És önre sem, Mr. Francis – fordult az ügyvédjéhez. – Ha Miss Copeland birtoka az a hely, amire gondolok, hemzsegnek ott a békák. Miss Farr, el tudna kísérni a hétvégén Miss Copeland birtokára?
Molly tekintete előbb az ügyvédre, majd Trevorra, végül a kis békára siklott Jackson tenyerén. Tudta, hogy nincs más választása. Bármilyen idegölő is az unokafivérénel dolgozni, szüksége van erre az állásra, Jackson pedig lehetőséget kínál neki, hogy megtarthassa.
– A legnagyobb örömmel – felelte, meglepődve saját magán.

– Akkor holnap reggel kilenckor várom a Mascot repülőtéren, Miss Farr.
– Repülővel megyünk?
– Bérelek egy helikoptert. Magával hozza a szükséges iratokat, hogy rögtön megejthessük az adásvételt?

Molly tudta, hogy kész csoda lenne, ha az ügyvédjük még aznap este elkészítené a szerződést, Jackson azonban határozott fellépést várt tőle.

– Igen, természetesen – válaszolta kimérten.
– Lakható az épület? Ott maradhatnánk a hétvégére?
– Tudtommal Miss Copeland személyzetének egy része még Birraginbilben van. – Trevor igyekezett megbirkózni a helyzettel, amely fölött elveszítette az uralmát. – Azt mondta, szívesen látja önt, de nem tudom...

Jackson nem érdekelték a „de”-k és a „ha”-k.

– Akkor minden a legnagyobb rendben van.
– Nem igazán örülök, hogy Molly utazik magával – ellenkezett Trevor.
– Talán nem alkalmas a feladatra?
– De igen, remekül végzi a dolgát – kotyogott közbe Angela.
– Akkor talán Miss Farr jó hírére félti, Mr. Farr? – Barátságosan a lányhoz fordult. – Miss Farr, amennyiben sértené az erkölcsi érzékét, hogy kettesben töltsse velem a hétvégét, hozzon magával egy kísért. De kérem, ne ügyvédet és ne is az unokafivérét! Talán egy nénikéjét? A legjobb lenne olyasvalakit, aki szereti a békákat.

Tréfát űz belőlem, gondolta Molly, de túl kába volt ahhoz, hogy tiltakozzék.

– Akkor megállapodtunk. Holnap reggel találkozunk a Mascot repülőtéren. – Jackson derűsen elmosolyodott. – Remélem, ez segít megfelekedezni a sérüléséről és a békájáról.

– Ott leszek – válaszolta kedvetlenül.

Jackson a homlokát ráncolta.

– Még mindig a béka miatt aggódik?

– Természetesen. Azt mondta, sínbe tudná tenni a lábát. Gyógyítsa meg! – mondta a lány fáradtan, és a keze remegni kezdett. Az elmúlt fél óra izgalmai megtették a magukét. Igaz, hogy csak egy békáról volt szó, de Sam számára az jelentett mindent. A szülei halála óta Lionel ébresztette fel benne az érdeklődés első szikráját. Ezért volt olyan fontos ez a béka.

– Jól van, Miss Farr. Elismerem, hogy fontos a békája. – Könnyedén megérintette a lány arcát, csak hogy megnyugtassa. – De maga is az. Ha nem hajlandó elmenni, hogy bekötözzék a sebet, ellátom én. Azután foglalkozom a békájával. Tehát üljön le, a többit pedig bízza rám!

Molly furcsán érezte magát. *Üljön le, a többit pedig bízza rám!* A nővére balesete óta magának kellett törődnie mindennel. Most, hogy Jackson egyszerűen levette róla a terhet, szinte legyűrték az érzelmek.

– Csak felszíni sérülés. – A lány tiltakozására ügyet sem vetve Jackson alaposan megvizsgálta a kezét. – Nem kell összeölni. – Elküldte Angelát a gyógyszerészetre kötszerért, alkoholért, ragtapaszért, valamint egy hajlékony sínért.

Miután Angela visszatért a bevásárlásból, az irodában maradt, hogy végignézze a kezelést. Sophia Cincotta már elment, de Trevor és az ügyvéd nem tárgított. Bár más-más okból dühöngtek, cseppet sem volt inyükre a dolgok alakulása.

Molly azonban mindebből mit sem érzékelt; csöndben ült, mialatt a magas, szürke szemű férfi letérdelt előtte, és óvatosan kitisztította, majd bekötözte a sebet.

– Ezzel megvolnánk. Minden rendben? – A férfi rámosolygott, amitől Molly szíve vadul kalapálni kezdett.

– Igen, köszönöm. És most...

– Most következik a béka. – Jackson még mindig mosolygott, ám ez már túl sok volt Mollynak.

Angela odanyújtotta neki a dobozt, amelyben Lionel lapult. Fürkészve lesett a barátnőjére. Egyáltalán nem vallott Mollyra, hogy így zavarba jött. Semmit nem látott Jacksonon kívül. Mintha a férfi megbűvölve volna, miközben ép tenyerébe helyezte Lionel, és ígérete szerint kezelésbe

vette. Először levágott egy apró darabot a sínből, azután fogta a törött lábat, és rögzítette a sánt.

– Mennyi ideig kell rajta lennie? – kérdezte Molly.

– Úgy két hétig. Látni fogja, ha meggyógyult a lába.

– Nem is tudom, hogyan köszönjem meg!

– Ne hálálkodjon! Elvégre az én ügyvédem okozta a kárt. – Fogta Lionel dobozát, és elégedetten nézett bele.

Sam kibélelte a dobozt műanyag fóliával, és nedves növénydarabkákat rakott bele, hogy a béka jól érezze magát benne.

– Ezt a betegszobát egyenesen egy lábadozó békának találták ki. – Jackson beletette Lionelt a dobozba, és rácsukta a fedelet. – Kész.

– Csodás. – Molly hálás volt a segítségéért.

– Magát ma komoly megrázkódtatás érte, Miss Farr. Hazavigyük Mr. Francisszel?

– Köszönöm, de semmi bajom.

– Szerintem jobb lenne, ha hazavinnék – avatkozott közbe Angela.

Molly felháborodott tekintet lövellt feléje. Mély lélegzetet vett, azután sikerült úrrá lennie a helyzeten.

– Holnap reggel kilenckor találkozunk, Mr. Baird.

A férfi tünődve nézett rá.

– Kísérővel jön?

Erre csak egy választ adhatott:

– Feltétlenül.

A férfi finoman végigsimított az arcán.

– Igen bölcsen teszi, Miss Farr. Akkor holnap kilenckor. Vigyázzon a kezére! És a békájára. – Azzal elment.

– Magaddal viszel? Kérlek, mondd, hogy igen, Molly! Szükséged lesz támogatásra, és én biztosan tudok segíteni neked. Nem leszek az utadban – esdekelt Angela, alighogy Jackson kitette a lábát az ajtón. – Első osztályú kísérő vagyok.

– Köszönöm, de majdcsak találok valakit. – Molly halványan elmosolyodott.

– Nekem kell veled mennem – jelentette ki Trevor. – Elvégre enyém az ügynökség.

Papíron igaza volt. A családi vállalkozást még a nagyapja alapította, s most az apjáról szállt át Trevorra, ám az ő vezetése alatt egyenesen a csőd felé tartott. Trevor apja szóba elegyedett Mollyval a nővére temetésén, és rábeszélte, hogy tegyen egy próbát Trevor irodájával.

– Ha amúgy is szükséged van egy állásra, hálás lennék, ha beszállnál a családi vállalkozásba, Molly – mondta. – Dolgozz egy darabig Trevornál, amíg megszokod a városi életet. Te megtanulhatod tőle a nagyvárosi üzletet, ő pedig hasznot húzhat a te tapasztalataidból, hiszen te vagy a legjobb.

Molly addig farmokkal kereskedett a déli parton lévő irodájában. Városi ingatlanokat eladni valami egészen más dolog, ahogy azt időközben felismerte, s az unokafivére csupán tehernek bizonyult. Hiányzott belőle a tettekézség és érvényesülési képesség, ráadásul kezdettől fogva irigyelte Molly szakértelmét.

– Magam is boldogulok, Trevor. – Barátságosan rámosolygott. – Mr. Baird világosan közölte, hogy sem Mr. Francist, sem téged nem akar ott látni. Mennyit kér Miss Copeland a birtokért?

Trevor nagyot nyelt.

– Hárommilliót.

Molly meglepődött. Hárommillió! Annyit nagyon is megér!

– Ne tedd tönkre az üzletet!

– Ne izgulj, Trevor!

– Tényleg van olyan tiszteletre méltó személy kéznél, aki elkísérhet? – Trevor ostoba volt, de nem szívtelen. És tudta, hogy az apja előtt kellene felelnie, ha bármi történe. – Az a fickó nagy nőcsábász. Angela nem lenne megfelelő.

– Igaz, Angela alkalmatlan kísérőnek – helyeselt Molly, és a barátnőjére kacsintott.

– Ismersz valakit?

– Igen.

Trevor várakozásteljesen nézett rá, de a lány nem árulta el, mire gondol.

– Tudsz írni a sérült kezettel? Ha még ma este el akarod készíteni az iratokat, igyekezned kell.

– Máris munkához látok. – Molly megmozgatta az ujjait. Fájt, de azért hajlott. Rajta kívül csak Trevor tudta volna elvégezni a papírmunkát egy ilyen szerződéshez, de ő volt az utolsó, aki segített volna neki.

– Rendben van – mondta inkább. – Akkor gyerünk, adjunk el Mr. Bairdnek egy farmot!

2. FEJEZET

Micsoda szerencse, hogy Lionel nem múlt ki! Sam kifejezéstelen arccal hallgatta végig a történetét. A lány nem is számított másra, hiszen a kisfiú hat hónapja mindent így fogadott. Látta rajta, hogy szenved, de mihelyt a karjába akarta venni, a gyerek elhúzódott. Mint mindig.

– Meg sem kellett volna tartanom Lionelt! – mondta Sam bánatosan.

Ebben igaza volt. Ám a toronyházban, ahol laktak, tilos volt háziállatot tartani, ezért Samnek nem lehetett nagyobb állata. A békát Sydney-ben találták, amikor átkeltek egy forgalmas útkereszteződésen. Ott ült a zuhogó esőben az úttest kellős közepén. Molly nem tiltakozott, amikor Sam a zsebébe dugta. Ahol rábukkantak, a biztos halál várt volna rá.

Most talán van esélye a túlélésre, gondolta Molly, és megcsodálta a kis pocsolókkal ellátott alkotmányt, amelyet Sam készített a békának a fürdőszoba kövezetén.

– Ezt el kell tüntetnem, ha meghal. – Sam zsebre vágta ökölbe szorított kezét, és lehorgasztotta a fejét. Közel állt a síráshoz.

– Meg fog gyógyulni! Mr. Baird megígérte.

– A békák biztosan amúgy sem élnek sokáig.

– Valószínűleg nem. – Lágyan megérintette a kisfiú karját, de Sam most is kitért előle.

Olyan visszahúzódó gyerek volt! Mintha a szülei halálával minden bizalmát elveszítette volna.

– Mr. Baird meghívott bennünket a hétvégére egy farmra – mesélte, hogy elterelje a kisfiú figyelmét. – Lionelt magunkkal visszük. Olyan lesz, mintha nyaralni mennénk.

– Nem szeretem a farmokat.

– Jártál már farmon?

– Nem.

– Akkor hogy...

– Nem szeretem a farmokat. Hagyjál itthon!

– Sam, Mr. Baird mindkettőnket meghívott.

– Én biztosan nem hiányzom majd neki.

– De igen.

– Csakhogy én nem akarok menni!

– Akkor is velünk jössz! Együtt utazunk, és pompásan fogunk szórakozni.

– Cara?

– Jackson! De jó, hogy felhívtál! – Bár Cara az óceán túlsó felén volt, hangjából kihallatszott az öröm. – Minek köszönhetem a megtiszteltetést?

– Találtam egy birtokot, amely tökéletesnek tűnik a számunkra.

– Valóban?

– Igen. Egy farmról van szó, amelyen korábban lovakat tenyésztettek. Egy darabka álomszép föld, fantasztikus fekvéssel. A leírás alapján épp nekünk való. Nincs kedved gépre szállni és megnézni?

A nő hallgatott.

– Kedvesem, annyi a dolgom! – mondta végül.

Mikor nem volt Carának rengeteg dolga?

Jackson elmosolyodott.

– Ez azt jelenti, hogy rám bízod a döntést?

– Eltaláltad.

– Mi van, ha megvásárolom, és neked nem tetszik?

– Akkor egyszerűen veszel nekem egy másikat!

– Ó, igen. Rendben. Cara...!

– Drágám, tényleg nem tudok elszabadulni. Terveim vannak, amelyek teljesen lekötnek. Csak

még nem akarok róluk beszélni, hátha tévedés az egész. Teljesen megbízom benned.

A férfi ismét elmosolyodott. Cara, a féltestvére mindig nagy terveket kovácsolt. Ám ő éppúgy megbízott benne, ahogyan a nő őbenne.

– Jól van, feladom! Úgysem kérsz meg rá, nem igaz? – Angela csillogó, testhez simuló ruhában állt Molly ajtaja előtt. Magasra tornyozott fantasztikus frizurát viselt, amelybe néhány pávatollat tűzött. Körbeforgott, hogy Molly minden oldalról megcsodálhassa.

– Tessék?

– Egy partira megyek a húszas évek stílusában. Guy harmincéves lesz, ezért még utoljára meg akarjuk ünnepelni vele a húszas éveit. Tetszem?

– Igen, nagyon.

– Gyere velem!

– Jól tudod, hogy nem tehetem. – Molly a nővére halála óta nem mozdult ki otthonról.

Addig sikeres ingatlanügynök volt a déli parton. A szerelmi élete szintén semmi kívánnivalót nem hagyott maga után. A barátja, Colin ügyvédként dolgozott, és mindenki szerint tökéletes párt alkottak. Csakhogy közös életükben nem volt hely Sam számára.

– Dugd be egy internátusba! – tanácsolta Colin, amikor Sarah meghalt, de Molly nem akarta kiszakítani Samet megszokott sydney-i környezetéből, habár azóta fel-felmerült benne, hogy bölcs dolog volt-e ideköltöznie.

Újonnan érkezettként nehezen vetette meg a lábát a városi ingatlanpiacon. Az unokafivére egy fajankó volt, Sam iskolája kész katasztrófa, csakhogy nem engedhette meg magának, hogy jobba járassa. Sam halálosan szomorú volt, ő maga pedig nagyon magányos.

Az sem használt volna azonban, ha Samet bébiszitterre bízta, és elmegy bulizni. A gyerek újra és újra felriadt rémálmából, olyankor pedig mellette kellett lennie, hogy megvigasztalja. Elvégre ő az egyetlen hozzátartozója.

– Vágj vidámabb képet! – szólította fel Angela. – Hiszen Ausztrália legkapósabb agglagényével töltöd a hétvégét!

Igaza volt, de furcsa módon Molly semmi kedvet nem érzett az utazáshoz. Legszívesebben, akárcsak Sam, ő is visszavonult volna a csigaházába. Sarah halála óta a világot veszélyesnek találta. Az újságok csak rossz híreket közöltek, és a tévé sem volt jobb. Ha ő így látja, mit érezhet egy kisfiú, aki mindkét szülőjét elveszítette?

– Mi van a békával? – tudakolta Angela.

– Kitűnően érzi magát.

Angela túsarkú cipőjében betepegett Molly nappalijába, és lerogyott a kanapéra.

– Visszatérve a kérdésemre: ugye nem kérsz meg rá?

– Mire is?

– Hogy a kísérőd legyek.

– Nem.

– Samet viszed magaddal?

– Igen.

Angela megadóan legyintett.

– Rendben van. Nem veszem zokon tőled, hogy nem akarsz a közeledben tudni. Nem is értem, hogyan lehetek ilyen nagylelkű. Mert a jelenlétemben semmi esélyed nem lenne Jacksonnál. Én az első pillanatban elcsábítanám.

– Hiszen neked ott van Guy! Jegyesek vagytok!

– Így igaz. – Angela elvigyorodott. – És mivel én ilyen nagylelkű vagyok, elvállalom, hogy vigyázok Samre. És Lionelre. Hát nem kedves tőlem?

– De igen. – Molly felsóhajtott. Már nagyon kimerült volt, és lefekvés előtt még át kellett rágnia magát egy halom papíron. – Nagyon köszönöm, Angela, de tudod, hogy nem hagyom egyedül Samet. Ő most csak egyetlen embert képes szeretni, nevezetesen engem. És ez azért van, mert hasonlítok az anyukájára.

- Mit tervezel ma estére?
- Lefekszem. – Molly kicsit füllentett.

Még fel kellett hívnia Hannah Copelandet, hogy részleteket szedjen ki belőle a birtokról, át kellett olvasnia az összes papírt, és előkészítenie az adásvételi szerződést aláírásra. Ám ha mindezt elárulná Angelának, a lány nyomban lemondana a partiról, hogy segítsen neki.

– Vasárnap este beugrom hozzád, és részletesen beszámolsz róla, milyen volt. Jaj neked, ha kifelejtesz valamit!

Jackson egy percig sem töprengett azon, kit hoz magával Molly kíséző gyanánt, ám a gyerek láttán igencsak meglepődött. Mollyn nem kevésbé. Egyszerűen elbűvölő, gondolta. A lány úgy egy méter hetven centi magas lehetett, és pompás alakkal, darázsderékkel áldotta meg az ég. Arcát vállára omló sűrű sötét fürtök keretezték. Előző nap miniszoknyát viselt, ezúttal viszont farmerban és magas nyakú, finom anyagból készült blúzban jelent meg. Más nő talán szigorúnak hatott volna ebben az öltözékben, Molly azonban üdének és várakozásteljesnek, hihetetlenül fiatalnak és igen kíváncsnak tetszett benne.

- Jó reggelt! – üdvözölte a férfit, amikor közelebb ért.
- Jackson mély levegőt vett, mielőtt meg tudott szólalni.
- Jó reggelt!

Nem sejtette, hogy az ő látványa szintén nem hagyta hidegen a lányt. Az irodában az üzletember megtestesüléseként festett sötét öltönyében, most viszont puha bőrnadrágot és rövid ujjú inget viselt, a nyakánál kigombolva.

Mollynak igazán nehezebbre esett a láttán az üzletre összpontosítani; hogy elterelje a figyelmét, bemutatta Samet.

- Mr. Baird, ő Sam, az unokaöcsém. Sam, ő Mr. Baird.

Szóval nem egyedülálló anya, szögezte le magában Jackson. Akkor miért jött egy gyerekkel? Ilyet egyik nő sem tett volna, akikkel eddig randizott. Igaz, ez üzleti találkozó volt, nem randi.

– Sam magával hozta Lionel. – Molly a dobozra bökött Sam hóna alatt. – Remélem, nem zavarja. Gondoltuk, hogy egy farm éppen megfelelő hely Lionelnek.

- Örülök, hogy megismerhetlek, Sam – nyújtott kezet a kisfiúnak.

A gyerek komolyan nézett rá. Szeme hatalmasnak látszott a szemüveg lencséje mögött.

– Maga lépett rá a békámra?

– Mondtam neked, hogy nem ő volt – magyarázta gyengéden Molly. – Mr. Baird látta el Lionel sérülését.

- Molly szerint valószínűleg amúgy is meghal.

– Nem, én nem ezt mondtam! – A lány felsóhajtott. – Csak azt, hogy a békák nem élnek túl sokáig. – Tanácstalanul pillantott Jacksonra.

– Azt hiszem, meg fog halni. – Sam olyan szorosan tartotta a dobozt, mintha attól félne, hogy imádott Lionelje máris kileheli a lelkét. – Mindenkinek meg kell halnia.

Jackson Mollyra lesett, aki rögtön választ adott kimondatlan kérdésére.

– Sam szülei hat hónappal ezelőtt meghaltak autóbalesetben. – Szerette volna kíméletesebben közölni a férfival a hírt, de nem lehetett. – Azóta egy kicsit sötét színben látja a világot.

Jackson bólintott, és a lány megkönnyebbülésére kurtán és illendően válaszolt:

- Értem. Sajnálom, Sam.

– Mondtam Samnek, hogy Lionel egy békához képest talán sokáig fog élni. – Vajon Jackson veszi a lapot?

– Nyolcéves koromban én is békát tartottam háziállatként – mesélte a férfi tűnődve. Szemlátomást remekül kezelte a helyzetet. – Két évig élt nálam, mielőtt kerekelt oldott, hogy egy lánybékát keressen magának. Talán Lionelnel is így lesz.

Sam hitetlenkedve meredt rá. A csend kezdett nyomasztóvá válni. Molly bízott benne, hogy hamarosan felszállnak. Jackson és Sam úgy méregette egymást, mint két ellenfél a ringben. Kis idő múlva Jackson leguggolt a gyerek elé, hogy úgy beszélhessen vele, mint férfi a férfival.

– Sam, elmesélek neked valamit – kezdte. – Tízéves lehettem, amikor meghalt az édesanyám. Azt hittem, vége a világnak, és azt vártam, éppúgy, mint te, hogy mindenki más is azonnal meg fog halni. Csak vártam és vártam. De tudod, mi történt? Senki más nem halt meg, egészen huszonnyolc éves koromig. Akkor pedig már nagyon öreg voltam.

Hallgatás. Sam hosszas töprengés után így szólt:

– Molly is huszonnyolc éves.

Jackson a lányra lesett, a szemében nevetés bujkált.

– Na, mit mondtam! Nagyon öreg. Akkor a nagyapám halt meg. De tíz és huszonnyolc éves korom között senkim nem halt meg. Még a békám sem.

– Tényleg?

– Tényleg. – A férfi a kisfiúra mosolygott. – Talán neked is ilyen szerencséd lesz.

– Talán nem. Nekem már csak Molly maradt. Meg Lionel.

– Mindkettő egészségesnek tűnik. Rendesen eteted őket? Lionel elég gömbölyűnek látszik. Tulajdonképpen Molly is.

– Hé! – tiltakozott a lány, de cseppet sem sértődött meg.

Sam most először oldódott fel egy kicsit. Akaratán kívül megvonaglott a szája széle.

– Csak tréfál velem!

– Az etetés fontos – magyarázta Jackson komolyan. – Éppúgy, ahogy az elegendő testmozgás is. Remélem, nem engeded, hogy Molly túl sokat tévézzen.

Sam elvigyorodott. A feszültségnek már nyoma sem volt.

– Ő csak buta filmeket néz. Szerelemről meg ilyenekről.

– Nagyon egészségtelen. Én ennek azonnal véget vetnék. – Jackson széles mosolyra húzta a száját.

Molly rögtön megértette, miért szerelmes belé annyi nő. Amiért ilyen megértően bánt Sammel, kis híján maga is beleszeretett. Jackson felegyenesedett, és a kezét nyújtotta Samnek.

– Szeretnél velem utazni a helikopteremen?

Sam hosszan tépelődött, végül belecsúsztatta apró kezét a férfi tenyerébe.

– Igen, szívesen.

Molly arca felragyogott. A férfi ránézett, és arra gondolt, hogy minden bizonnyal csodálatos hétvégéjük lesz.

Szakértelemre Jackson nem számított. Amióta átlépte Trevor Farr irodájának küszöbét, gyanította, hogy magának kell kutakodnia, ha meg akar tudni valamit Hannah Copeland birtokáról. Ám alig emelkedtek a levegőbe, Molly helyszínrajzokat, épületek alaprajzait, mérlegeket és leltárlistákat húzott elő a táskájából.

– Hogyan sikerült mindezt ilyen gyorsan összeállítania?

– A szolgáltatásaink közé tartozik.

– Furcsa, de alig tudom elhinni!

Molly elmosolyodott. Ez az a fajta ingatlan volt, amelyet szívesen kínált eladásra: egy sokhektáros farm. Igaz ugyan, hogy hajnali háromig dolgozott rajta, ám most Jackson egy első osztályú ajánlatot tarthatott a kezében. Épp, mint a régi szép időkben.

– Hagyja mások becsmérést, inkább olvasson! – szólította fel a férfit.

A Copeland-birtok valóban lenyűgöző volt. A pilóta körbepérelte velük az egész területet. A telket egy keskeny földnyelv kötötte össze a szárazfölddel.

– Az egész félsziget hozzátartozik – jegyezte meg Molly.

Jackson felemelte a tervrajzokat, jelezve, hogy látja.

Ám sem tervrajz, sem fénykép nem tükrözhetette hűen a zafírkék tenger közepén elterülő birtok lényegét. A partot a homokos rész aranyló csíkja szegélyezte, s dombok és völgyek mélyzöld mezőin számtalan jószág legelészett.

A helikopterből több patakot pillantottak meg, amelyek a dombok közül törtek elő, és ezüstös szalagként futottak le egészen a tengerig. Itt-ott kisebb vízesés zubogott alá, és a vízfolyásokban

apró szigetek tarkállottak. Ahogy közeledtek a földhöz, egy csapat kenguru bemenekült a bozótosba. Birraginbil valóságos paradicsom volt!

Paradicsom ide vagy oda, gondolta Jackson, meg kell őriznie a józanságát. Elvégre a saját és Cara jövője a tét.

– Elég gondozottnak tűnik – mondta, de szavai még a saját fülében is sután csengtek.

Molly és Sam csodálkozva meredt rá.

– Láttá azt a vízesést? – kérdezte Sam. – Irtó klassz. Maga szerint nem?

– De, tényleg klassz – hagyta rá Jackson.

Molly elmosolyodott.

– Meg sem kell szólalnom, ha Sam itt van. – Kitekintett az ablakon. – Alapjában véve semmit nem kell tennem. Ha rendelkezik az összeggel, a birtok magáért beszél. Ellenkező esetben ajánlhatok magának egy kedvező hitellehetőséget.

– Hiszek magának – válaszolta a férfi szárazon. Le volt nyűgözve. A lány valóban jól végezte a dolgát.

– Jelenleg egész Ausztráliában nincs hasonló ingatlan a piacon – magyarázta Molly. – Nem tudom, mire akarja majd használni... – Mivel a férfi hallgatott, folytatta: – Mindegy, mi a terve vele, Birraginbil megfelel bármilyen célra.

– Milyen különös név. Birraginbil!

A lány elnevette magát.

– Most nyilván azon tűnődik, miért nem írtam fel nagy betűkkel az ajánlati anyag első oldalára!

Jackson felvonta a szemöldökét. A lány szerfölött magabiztosnak hatott, és a vak is látta rajta, hogy élvezzi a munkáját. Jóllehet Trevor tehetségtelen, ám a nő, aki itt ül előtte, tapasztalt és éles eszű szakember. Belement a játékba.

– Árulja el, mit jelent, Miss Farr!

– Piócák élőhelye. – A lány felkacagott riadt arcuk láttán. – Csak azt ne mondja, hogy fél néhány piócától! – Kotorászott egy kicsit a kézításkájában, azután magasba tartott egy kisebb dobozt. – Ez itt só. „Légy mindig mindenre felkészülve!”, hangzott az iskola jelszava, ahol ingatlanközvetítést tanultam. Ha Birraginbilben tényleg vannak piócák, állok elébük.

Jackson nem győzött ámulni Molly rendkívüliségén.

– Igazán vannak itt piócák? – kérdezte nyugtalanul Sam.

Molly átölelte a vállát.

– Igen, de csak a mélyebben fekvő, mocsaras vidéken. A strandok közelében található patakokban nincsenek, a ház körüli mesterséges tavak pedig kiválóan alkalmasak úszásra.

– És a békáknak? – kíváncsiskodott Jackson.

Molly meglepődött, de hálás volt neki, amiért Samet is bevonta a társalgásba.

– Igen, nekik is. Fogadok, hogy rengeteg béka él arrafelé. Megmutathatjuk Lionelnek a tavakat?

– Persze – felelte Sam.

Jacksont furcsa érzés kerítette hatalmába. Bosszúság? Féltékenység? Aligha. Hiszen ő maga hozta szóba a békákat. Csak most ébredt rá, miért tette: hogy mosolyt csaljon Molly arcára. Milyen különös módja annak, hogy az ember felkeltse egy nő figyelmét! Általában nem volt szüksége efféle fáradozásra.

Mollyt teljesen lekötötte az unokaöccse. Neki, Jacksonnak az üzleti oldalát mutatja, míg a személyesét megtartja Samnek. S ez így helyes. Elvégre Samnek szüksége van rá, neki viszont nincs. Akkor meg miért mérgelődik miatta?

– Megkérjük az intézőt, hogy mutassa meg Mr. Bairdnek a farmot. Amíg ők oda lesznek, mi megnézzük, hol élnek a békák – ígérte a lány Samnek.

A férfi egyre bosszúsabb lett. Talán nem várhatja el, hogy ha el akarja adni neki a birtokot, személyesen vezesse körbe? Megpróbálom kiharcolni, határozta el. Ez a cél hirtelen éppoly fontosnak tűnt a számára, mint a farm megtekintése. Mollyval együtt akarja megnézni!